

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Sanctissimo Christi Iesv Dei Et Hominis Amore

Le Gaudier, Antoine

Coloniae Agrippinae, 1620

Fructus duodecim amoris Christi Dei & hominis. cap. 23.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50572)

effectus & fructus mirabiles
 producit, ex quibus, vltimus
 ille finis Dei gloriæ coalescit,
 ac proinde, vt intelligamus
 quam efficax sit ad Dei glo-
 riam, illi ipsi fructus sunt pau-
 cis enucleandi.

FRUCTVS DVODECIM AMO-
 ris Christi Dei & homi-
 nis.

CAPVT XXIII.

Cant. 7.

MERITO sponsa in can-
 tibus pretiosos benedi-
 ctæ huius arboris fructus con-
 templata tandem ipsa secum
 concludit; dixi ascendam in
 palmam, & apprehēdam fru-
 ctus eius, quasi dicere velit.
 Tanta est suauitas fructuum

arboris

arboris huius vitæ, amoris inquam, Christi Iesu, vt licet pugna opus sit & animi contentione, tamen omnino rebus omnibus creatis relictis, proculcatoq; omni alio amore, eam conscendere, & fructus eius capere decernam & constituam. Et sanè dubium nullum esse potest, quin cum suauissimi illi sint, & vtilissimi ad sanitatem gentium, cuius merito laborandum sit in hoc ascensu. Quanquam etiam non soleat esse diuturnus, aut magnus ille labor, cum eadē sponsa de se testetur, sub vmbra illius quem desiderauerā sedi, & fructus eius dulcis gutturi meo, nimirum tanta est

Cant. 2.

H Christi

Christi Domini benignitas, tanta amoris eius foecunditas, tantæ deliciae, vt vel vmbra eius satis nonnunquam, & incredibili nos voluptate praeueniat, vt non iam ascendere opus sit, sed quiescere & sedere tantum in vmbra eius, & sponte illabentes fructus gustare. Ordinariè tamen prius contemplandi fructus, deinde arbor conscendenda, & tum demum sub eius vmbra quiescendum. Hæc enim vitæ immortalisque arbor non vnum fructum profert, sed multiplicem, atque adeo innumerum eius fructus ad duodecim possunt reuocari. In quo

Apoc. 22

similis est illi qui in Apocaly-

psos

pscos in medio ciuitatis noua, nouos in singulos menses fructus producit.

Primus fructus. Amor Dei.

Primus ergo fructus ille est qui est fons cæterorum, nimirum Dei amor, Sic enim ait Sapientia, Ego diligentes me diligo. Et Christus ipse Apostolis dicebat. ipse enim Pater amat vos, quia vos me amatis. O quam excellens & suavis fructus est amari à DEO! sed qualis est ille amor? si quis, inquit diligit me, diligitur à Patre meo, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus, nimirum non leuis, non inconstans, sed permanens amor, quo etiã fiat, vt

Prou. 8.

Ioan. 16

Ibid. 14.

Pater ipse, & Filius, & Spiritus Sancti mansionem in nobis faciant, & quasi in proprio domicilio inhabitent. Huius tantæ dignationis rationem aliquam, indicat ipse Christus

Ibid., 17. Dominus. Ut dilectio tua, inquit, qua me dilexisti in illis sit, & ego in eis, nimirum qui verè Christum diligit, in Christo manet, eiq; coniungitur, & Christus ipse in eo, adeo ut Christum ipsum Deo Patri representet in eiusque vicem, tanquam Dei Filius, eadem dilectione sit prosequendus, qua Pater CHRISTVM diligit. Fons ergo ille amoris qui ex corde Patris, in Christum filium effusus est propter Chri-

stum

stum, in eius amatores redun-
dat cum ingenti copia bono-
rum.

Quid mirum est ô bone Ie-
su, quod amari me dicas à Pa-
tre, si te amem, si quia te amo
in me es, qui non potes à Pa-
tre non vehementer amari?
huius ergo amoris mensuram
longitudinem, latitudinem,
sublimitatem, & profundum
metire, ô homo si potes. Nam
sicut diligit Pater Filium, &
omnia dedit ei in manu; ita
cum donavit filium, nonne
omnia cum eo nobis donavit
vt nos in illo tota amoris pro-
fusione prosequatur? Si igitur
amari à Patre desideras, si de

Rom. 8

æterna eius dilectione, & electione tua certus aliquo modo fieri optas, lætetur cor tuum; si enim Iesum, si quæ ad Iesum pertinent, & ei charæ sunt, matrem eius imprimi B. Virginem amas, quid dubitas quin à Patre ameris cum ipse dixerit. Ipse Pater amat vos, quia vos me amastis. Hoc enim est testimonium, quod mentibus nostris has æternæ felicitatis promissiones Deus obsignat, & spem nostram confirmat. Qui enim credit in fide nempe viua, quod Iesus est Filius Dei, habet Dei testimonium in se: adeo ut securè dicat cum Apostolo, Certus sum quia neque mors, ne

que vita, neque angeli, neque principatus, neque potestates, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit me separare à charitate DEI quæ est in CHRISTO IESV Domino nostro.

Secundus fructus. Diuine legis obseruatio.

Lex noua, lex quidem est, atque adeo præceptorum onus imponit, sed est lex amoris Christi, qui vt efficacissim⁹ est exactor totius legis; ita etiam est suauissimus: Discite inquit à me, quia mitis sum & humilis corde, & tollite

Matt. II.

iugum meum super vos. Iugum enim meum suaue est, & onus meum leue, quare iugum suaue, quare onus leue? eadem enim precepta ante legem, hominibus data sunt, sed ideo iam suauius, quia tanta per Christum effusa est vis amoris, tam eximia beneficia collata, tantæ legislatoris amandi illecebræ manifestatæ sunt, tanta bonorum æternorum promissio facta, tanta abundantia gratiæ dispersa, ut iam nihil sit facilius quam legem seruare, imò omne pondus pene sublatum esse videatur. Nam iusto lex non est posita, quid enim opus, lege cogente ab extrinseco quando

amo-

amoris pondus ab intrinseco
 in id omne inclinatur quod Deo
 & CHRISTO gloriosum, bo-
 numque & beneplacitum es-
 se potest? Charitas enim
 CHRISTI urget nos. Verus
 CHRISTI amator non con-
 siderat legem, non atten-
 dit obligationem, sed legisla-
 toris amorem, & inæstimabi-
 lem bonitatem, quæ digna est
 ut perfecta subiectione omni
 creaturæ clarificetur. Merito
 ergo Christus Dominus, Qui
 diligit me, inquit, sermonem
 meum seruabit; quo non tan-
 tum significat sine observa-
 tione legis stare non posse a-
 morem, sed etiam quanta fa-
 cilitate is qui gustum amoris

104.14.

Christi habet, legem impleat.
Quomodo enim fieri potest,
vt facile peccet qui sincere
Christum amat, & tenerè erga
illum afficitur, quem pro pec-
catis tanta passum esse credit,
& cui scit peccatum quodli-
bet summè displicere? Et cer-
tè qua proportione crescit æ-
stimatio bonitatis inæstima-
bilis Dei, eadem etiam augetur
odium ac detestationem om-
nis peccati necesse est. Cum
igitur amor Christi Iesu, si ve-
rus sit, huius diuinæ bonitatis
tam effusè exhibitæ homini-
bus æstimationem summam
contineat, sine dubio procul
voluntatem ab omni foedita-
te peccati remouet. Quare

I IOAN.

verus

verus Christi amator Aposto-
 lus; ōnis, inquit, qui in Chri-
 sto manet, nō peccat, & omnis
 qui peccat non vidit eū, nec
 cognouit eū, ac proinde cum
 eum non itā cognoscat, nec
 etiam æstimat, aut diligit, & i-
 deo peccat. Et paulò post: O-
 mnis, inquit, qui natus est ex
 Deo, peccatum nō facit, quia
 semen ipsius in eo manet, &
 non potest peccare, quoniam
 ex Deo natus est: non quod
 absolute peccare non possit,
 sed quia quamdiu diuinū hoc
 semen amoris Christi fouet in
 pectore, fieri non potest vt
 non proferat suauissimos fru-
 ctus obseruationis mandato-
 rum Dei.

Ioan. I.

Ibid.

Sparge & foue, o bone Iesu, in terra cordis mei semen hoc amoris tui, & sterilitati eius medere, vt nunquam peccem, nunquam non integros obseruationis legis tuae fructus ad maiorem gloriam tuam proferam, & quae tibi, quae Patri tuo placita sunt semper faciam.

*Tertius fructus, obseruatio consiliorum
Dei.*

Non dedit tantum nobis Christus legem, sed etiam cum esset magni consilij Angelus, proposuit diuina plane ad perfectiorem legis obseruationem consilia. Haec vt sequamur impellit fortiter Christi Domini, qui ea tradidit, di-

gnitas,

gnitas, maiestas, authoritas,
æstimatio, & dilectio. Vrsit
hæc charitas tot martyres, vt
sanguinem funderent perli-
benter, & innumerabiles à
mundi, rerumque terrenarū
amoribus abstractos, eadem
ad crucis vexillum nudos ad-
uolare compulit & compellit
quotidie. Qua vi? quia maio-
res diuitias æstimarunt the-
sauris omnibus, atque adeo
propria vita improperiū cru-
cis Christi. O Amor Christi
prudentissime rerum æstima-
tor, dissipa fraudes mentis
meæ, eamque instrue quan-
tus sit Christus, & quod sit ve-
rum pretium minimæ gloriæ
eius, vt præ illa vilescant mihi

diuitiæ, honores, fauores, cō-
 moda, fama, & ipsa tandem
 anima mea, adeo vt nihil om-
 nino sit quod refugiam, vt
 bonum aliquod gloriæ ei pa-
 riam, eiusque me ministrum
 exhibeam si opus sit in multa
 patientia, in tribulationibus,
 in necessitatibus, in angustijs,
 in plagis, in carceribus, in se-
 ditionibus, in laboribus, in
 vigilijs, in ieiunijs, in castita-
 te, in scientia, in longanimi-
 tate, in suauitate, in Spiritu
 sancto, in charitate non ficta,
 in verbo veritatis, in virtute
 Dei per arma iustitiæ, à dex-
 tris & à sinistris, per gloriam,
 & ignobilitatem, per infamiam,
 & bonam famam, vt

2. Cor. 6.

sedu-

seductorem, & veracem, sicut qui ignotus & cognitus, quasi moriens, viuens autem, non tamen ego, sed viuat in me Christus.

*Quis fractus. Illuminatio mentis
practica.*

Sicut Christus Dominus lux est mundi, ita unio cum illo per amorem vitæ lumē est, quod mentium nostrarū tenebras dispellit; eas præsertim quibus in quotidianavite nostræ praxi inuoluimur, quæ pendet plurimum à recto affectu quem CHRISTI amor componit. Nam, sedata omni inordinatione, suo nos pondere inclinat in id, quod perfectum, Deoque
gratific.

gratissimū est, & radios quosdam cœlestis lucis afflat, vt in omnibus rebus rectè iudicemus quid in ijs Deo placitum sit, quid contrà eius gloriæ aduersarium. Est enim perspicax omnis amor, sed maximè diuinus, adeò vt diuinam gloriā latentem in vnaquaque re percipiat, & cernat acutissimè, pretiosum à vili discernat. Hinc certè diuersitas illa iudiciorum in hominibus mundanis & Deum amanti- bus, & sapientiæ prudentiæq; sanctorū, ac mundanæ & carnalis dimanat. Hinc vera discretio oritur, quam ex Christi Domini dictis, & factis circa omnem omnino virtutem

practi-

practicè in actiones nostras
idem hic amor effundit, vt
quis sit verus actus humilita-
tis, patientiæ, mansuetudinis.
Quis verò fictus, quis perfe-
ctus, quis imperfectus iudica-
re non sit admodum diffici-
le.

Quintus fructus. Fiducia magna.

Hunc pretiosum fructum
tanquam sibi maxime pro-
prium, & copiosiore & pul-
chriorem grandioreque e-
ducat hæc diuina arbor. Nam
cùm in Christo sint reposita
nobis omnia bona, & ab eo
velut à capite nostro necessa-
riò haurienda sit, & peccato-
rum remissio, & gratia omnis
& gloria, id non aliter fieri
potest,

potest, quā si simus in ipso per
charitatem radicati & funda-
ti. Sic enim vis amoris suc-
cum omnem potentia, sapiē-
tia, bonitatis, misericordia,
ex eius thesauris, ex vulneri-
bus, ex latere, cordeque ita
Ephes. 1 abundanter haurit, vt nihil o-
mnino deesse possit in vlla
gratia in ipso. Hic fructus in-
numerabilium etiam pecca-
Phil. 4 torum morbis, imo morti ip-
si medetur, temperat vim pra-
uorum habituum, roborat in
difficultatibus, in periculis a-
nimat, & alioquin infirmum
& imbecillum hominem, di-
uina quodammodo omnipo-
tentia induit vt dicat, Omnia
possum in eo qui me confor-

tat.

tat. Quid enim non posset amator Christi syncerus? eius enim est qui vincit mundum. demonem & seipsum, nisi qui credit quia Iesus est Filius Dei. Legat cui placuerit, sancti Pauli Epistolas, & quanta in Christo sit bonorum omnium fiducia, facile intelliget.

Sextus fructus. Iugis consolatio, & devotio.

Si cæteri omnes fructus huius arboris sunt dulces gutturi sponsæ certè longè magis hic, qui est ipsa dulcedo; quæ ex ipsa cum Christo vnione, tanquam è summo quodam bono perfectè dimanat. Hunc fructum

discipu-

*Ioan 15.**Ibid. 16.**Ibid. 17.*

discipulis promisit. Hæc locutus sum vobis, vt gaudium meum in vobis sit, & gaudium vestrum impleatur. Et iterum Gaudebit cor vestrum, & gaudium vestrum nemo tollet à vobis; nec promisit tantum, sed etiam postquam à patre ijs amorem ipsum petijt, postulat, & hunc amoris fructum. Hæc loquor in mundo, inquit, vt habeant gaudium meum impletum in semetipsis. Quid enim est gaudium Christi aliud, quam testimonium Dei quod habet in se qui credit in Filium eius Iesum? Quid est gaudium Christi aliud quam iugis illa consolatio, quam Apostoli perceperunt,

perunt,

perunt, ex bono gloriae Christi tam longè, latèq; & in cœlo & in terra, tantaque auctoritate patris per tot miracula amplificatæ. Hæc enim amatores Christi Apostolos supra quam dici potest spirituali lætitia afficiebat continuo, & replebat, adeo ut irent gaudentes à conspectu concilij, quia digni habiti erant pro nomine Christi contumeliam pati; quod etiam experiuntur omnes qui Christo verè uniti sunt. Nam Spiritus Sanctus huius gaudij & pacis auctor, & verus Paracletus, non Apostolis tantum, sed fidelibus omnibus promissus & datus est. Et certè cum suavis Dei pro-

act. 5.

uident.

uidentia actiones omnes quo
difficiliores sunt & magis ne-
cessariæ, eo maioribus qui-
busdam delectationibus con-
dierit, ad eam spectabat excel-
lentes adeo & mirabiles vitæ
spiritualis operationes coele-
sti consolatione, & diuina
quadam dulcedine perfunde-
re, quàm vt proprio fonti cõ-
iunxit. Hinc amor Christi à
quo Paracletus ipse & proces-
sit, & promissus est suo loco,
& datus fidelibus. Conque-
rimur nonnunquam nobis
gustum rerum spiritualium &
deuotionis sensum deesse. Ver-
rum quid mirum? cum lan-
gucat amor Christi Iesu, qui
est veri eius gaudij & gustus

origo

origo perennis. Probet qui
voluerit, & si singulari se stu-
dio deuotioni erga Christum
Iesum Deum & hominē adi-
xerit; non tantum iugem in
animo pacem, sed & gaudium
in Spiritu sancto, & ardorem
pietatis, flammamque deuo-
tionis in suo pectore efferuef-
centem continuo experietur,
quam si quo casu interrup-
tatur, vix vlllo negotio repa-
rari mirabitur. Quod ideo fit,
siue quia sensibile amoris ob-
iectum, & innumera CHRI-
STI beneficia quæ nos vndi-
que cingunt & coronant, ve-
luti natura sua sensibilem e-
tiam deuotionem excitāt; Si-
ue quia benignissimus Pater

illam

illam cordis sui teneritudinē,
 quam in dilectum Filium suū
 habet nobiscum communi-
 cat; vt in hac conditione no-
 ster in Christum amor, amo-
 rem ipsum paternum in lege
 gratiæ imitetur, quod veteri
 illi concessum non est, in qua
 nondum Filius Dei erat reue-
 latus, nec in natura nostra
 glorificatus.

*Septimus Fructus, Fidei, & religionis
 ardor.*

In primitiua Ecclesia, vi-
 gor ille Fidei, & religionis qui
 in fidelium mentibus adeo
 mira operabatur, profluebat
 ex recenti adhuc beneficio in-
 carnationis, & redemptionis
 Christi. Viuebat nimirum ad-

huc

huc memoria recens Christi
Iesv, & eius amor nouus
adhuc, tanquam nouum vi-
num in animis Apostolorum,
& eorumdem successorum
bulliebat; erant enim musto
pleni. Hinc tantus in fide ar-
dor, tanta constantia, tanta in
Deo colendo religio, tanta re-
uerentia, tam exactus ordo,
tanta sanctitas, quæ sensim
veterascente Christi memo-
ria, euanescere visa sunt om-
nia. Sicut & S. Thomas ali-
cubi docet Dei vnus cultum
initio mundi feruentem, sen-
sim obliterato Dei amore, &
timore perijisse in terra. Quæ
ergo ratio renouandi pristinū
illum ardorem? certe hæc v-

na superest, si frequenti memoria, & diligenti meditatione Christum Iesum nobis presentem faciamus, & ex collatis in nos beneficijs, nouum eius amorē accendere conemur. Nam & ideo se nobis in Eucharistia reliquit, vt nūquam apud nos eius memoria caderet, nunquam amor sopiretur, & proinde religio omnino tempore effloresceret. Certe vsu ipso tot sæculorum didicit Ecclesia, nihil ita ad fidei & religionis renouationem excitasse fideles, sicut Christi amor, & vita à quibusdam uiribus sanctis à Deo missis mundo repræsentedata. Et nemo est qui non sentiat in seipso, ex

eodem

eodem pio in Christum affectu, & solidiorem fidem & pietatem in Deum pleniorē. Supponit quidē amor Christi Iesu fidem, sed mira efficacitate cū feruet, agit vicissim pro fide, & nouis è coelo haustis luminibus obiecta omnia fidei ita illustrat, quasi ipse nobiscum adhuc versaretur vnigenitus qui est in sinu Patris, & quæ olim mundo annunciauit, eadem inculcasset. Nam quemadmodum dū viueret, non eodem omnes modo dictis ei⁹, & testimonio, quod perhibeat veritati, fidē habuerunt, pendeat enim id ex pio in illum affectu, quem non omnes habuerūt; Ita hoc

Ioan. i.

Ibid. 1.

etiam tempore, cum non pariter eum ament, & erga illum afficiantur, non eadem est fidei firmitas in omnibus, quam sine dubio vigeret quam maximè si ille ipse amor, in Ecclesia semper ardens, conservari posset.

Octavus fructus. Christi Domini presentia.

Mat. 28.

Nobiscum quidem est Christus Dominus usque ad consummationem sæculi, partim realiter in Eucharistia partim providenita & affectu: sed parum nobis prodest ad spiritus profectum, quod presentia adsit nobis, nisi & nos illi presentes simus, atqui non censemur illi presentes, nisi cum

illam

illam ipsam eius præsentiam
sentimus, quem sensum effi-
cit cum fide, CHRISTI amor,
nam vbi amor, ibi oculus.
Quare qui parum Christum
amant, scimus illos vix in an-
no de eo semel cogitare. At
quã sit vtilis & suavis hic fru-
ctus, experti sciunt. Eo enim
non tantum confirmatur fi-
des, spes excitatur, deuotio ef-
feruescit, sed mirabilis quæ-
dam animi magnitudo ex du-
cis aspectu in animum militis
deriuatur, quæ difficultates
omnes superat, propter eum
qui dilexit nos, & tradidit se-
metipsum pro nobis, & apud
Patrẽ interpellat nobisq; glo-
riæ coronã promissam parat.

*Eph. 7.
Rom. 8.*

*Nonus fructus. Vnio cum pro-
ximo.*

Præceptum diligendi pro-
ximum propter Deum, diffi-
cilè olim; Christi amor reddit
facillimum. Cùm enim Deus
ipse qui est ratio diligendi, nõ
dum apparuisset mundo, & e-
ius bonitas non ita mundo &
hominibus adhæresceret, dif-
ficile erat propter Deum eos
diligere. at iam postquam De-
us factus est homo, & sua illa
bonitate omnes quodammo-
do homines tanquam sua
membra informauit, suapte
sponte amor noster in Chri-
stum, vt in caput ad omnia
membra pertinet, & ex illo
nisi quid obstet, in omnes

proxi-

proximos diffunditur. Quare
ideo etiam dedit mandatum
nouum amoris, quia nouo
iam iure, nouo vinculo, om-
nes deuincti sumus in Christo
qui vnum omnino sumus in
Christo.

*Decimus fructus. Zelus ani-
marum.*

Multiplici iure fructus, hic
è radice amoris Christi enas-
citur, prout ad varias virtu-
tes spectat. Nam prodit ex a-
more Dei, quatenus anima-
rum salus pertinet quam ma-
ximè ad gloriam Dei, siue vt in
hac vita ab omnibus colatur,
ameturque, siue vt in altera,
æternæ eius gloriæ fiant par-
ticipes: Cuius amoris DEI

tota vis in amore Christi fortius, excellentiusque agit. Quod si in ipsa animarum salute considerentur gloriosæ Christi redemptoris diuitiæ, magnificentia, efficacia, iam zelus animarum proprius erit fructus amoris Christi. Denique si ex dilectione proximi prodeat, supra diximus ea quanto auctior sit ex coniunctione cum Christo, & illa dignitate quæ ab ipso singulis afflatur. Et certè vix vnquam satis efficaciter ad eam propugnandam, & in æternum conseruandam animamur, nisi ab ipso Christi amore incitemur. Qui enim ex proximi tantum dilectione prodit zelus, mi-

nus

nus solet esse fortis, & efficax. Itaque zelus animarum proprius est amoris effectus, & genuinus Spiritus Christi fructus.

Vndecimus fructus. Maior efficacia functionum circa proximum.

Miramur in Ecclesia tot doctissimorum virorum labores, tanta studia adeo parū opis afferre fidei, tot erroribus exagitatae, & vitæ puritati tot infectæ corruptionibus. Certè vel hinc maximè petenda ratio videtur, quia licet præstantes sint functiones, tamē carent vera sua forma, quæ est Christus, quam ijs imprimere solus Christi amor potest, qui quo vehementior est, eo illæ solent esse efficaciores. Huius

rei triplex omnino est ratio.

Prima est, quia qui verè
Christum amat & æstimat vt
par est, non poterit non sãpè
loqui de eius maiestate, perfe-
ctionibus, amore, beneficijs
in nos collatis, dictis, factis,
mysterijs, miraculis, virtuti-
bus, præcipuè verò de passio-
ne & morte, quæ omnia quàm
efficaciter agant, & experien-
tia quotidiana docet, & olim
B. Dominico reuelatum est.
Cùm enim aliquando post
multas conciones conquere-
retur de exiguo fructu, Beata
Virgo eum blande consolata,
monuit, vt filij sui mysteria
in concionibus tractaret sæ-
pius, futurum inde, vt ma-

gnum

gnum singuli fructum per-
ciperent, id quod postea con-
tigit.

Secunda est, quia qui verè
Christum amat, & dignam
de eo existimationem conce-
pit, cum de eius vita & passio-
neaget, non poterit non cum
magna reuerentia, & dicendi
maiestate id præstare. Vnde
fiet, vt verba eius instar ignite
faculæ, auditorum corda in-
flamment & penetrèt, parem-
que de eo existimationem pa-
riant.

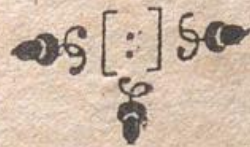
Tertia quia sicut diuina o-
mnia beneficia à D E O per
Christum in nos deriuantur,
in eo enim & cum eo, & per
eum sunt omnia; ita cum

aliquo tanquam instrumen-
to ad aliorum opem vti con-
stituit Deus, hanc præcipue
in eo dispositionem requirit,
vt quid efficaciter agat, vt
Christi amor in eo ferueat: sic
enim sese non tantum Deo
coniungit, vt principali au-
thori salutis, sed etiam Chri-
sto, vt causæ meritoria, & ve-
ro exemplari. Cùm igitur to-
ta animarum procuratio cõ-
missa sit Christo, & ab eius me-
ritis omnino dependeat, fru-
ctum esse eo maiorem necesse
est, quo influit ipse magis. Eo
autẽ eum influere magis cer-
tum est, quo ex eius puriore
feruentioreque amore, hæc
ministeria suscipiuntur. Est e-

nim

nam proprium amoris, per intentionem nostra opera efficere propria aliorum, nec agnoscit Christus aut Deus Pater aliquam functionem, ut suam, quæ ex alio fonte prodeat. Quare hoc valde commendatum esse debet ijs, qui ad salutem aliorum procurandam vocati sunt, ut Christum in quo Deus Pater omnes, ut filios adoptiuos diligit, ardentè & tenerè ament, ut illum in alijs formare queant. Et Christus hunc amorem à S. Petro exegit, & vetuit Apostolos prodire in publicum, nisi missò Spiritu S. hoc essent amore corroborati. Et certè nostra hac ætate, illos, qui v-

beriores fructus in Ecclesia
pepererunt, & plus opis ei at-
tulisse videntur, hoc amore
ardentes fuisse constat, inter
quos Ioannes Auila, cum sin-
gulari modo in Christum, &
sacratissimam Eucharistiam
esset affectus, in illorum, qui-
buscum agebat corda, tanta
vi irrumpebat, vt ingentes a-
nimorum motus efficeret. Et
Beatus Pater Ignatius, hoc
præcipuè, igne à Deo succen-
sus non parum per se, suosq;
Ecclesiæ sanctæ profuit. Ro-
gemus Dominum messis, vt
tales mittat operarios in
messam suam.

*Duodecimus fructus. Christi Domini
initio.*

Hic inter omnes vberim⁹
fructus est, nam omnes iam
dictos, & innumeros alios suo
complexu continet. Est enim
hic, inter cæteros, finis incar-
nationis Christi Domini. Nā
cū homo à vero fine aber-
rasset, & mediæ gloriæ diuinæ
nobis à Deo commendata ne-
glexisset, Deus ipse factus est
homo, vt suo nos exemplo
doceret, quid Deo debeamus,
quæ salutis, & æternæ gloriæ
comparandæ via tenenda
nobis esset. Hoc exemplum,
vt efficacius redderetur, tan-
ta illud amoris vi condi-
uit, vt fortissimè quosque

post

post se trahat. Quis enim tam
amantem, & beneficum du-
cem sequi renuat præeuntem,
& humanissimè suauissimèq;
inuitantem? Hoc vno vincu-
lo liberrimi, & maximè spon-
tanei amoris traxit hæctenus,
& trahit adhuc innumeros
post se, qui currunt in odorem
vnguentorum eius, & vitæ e-
ius virtutumque vestigijs ala-
criter insunt. quæ certè cū
nonnunquam asperitatem a-
liquam, contradictiones, per-
secutiones, irrisiones, oppro-
bria, paupertatem, contem-
ptum, labores, dolores, mor-
tem, crucem habeant, nisi hic
amor condiret omnia, & cor-
da eorum pijsimo regi, & re-

dempto-

demptori agglutinet, facile
 ad pristinas vias redirent; sed
 urget eos amor Christi, vt qui
 viuunt, iam sibi non viuant,
 sed ei qui pro ipsis mortuus
 est. Huius effectus est testis
 locuples S. Paulus, qui cum
 flagranti Christi amore absor-
 beretur, ita in eum est trans-
 formatus, vt auderet se in ex-
 emplar ad Christum imitan-
 dum, proponere; Imitatores
 mei estote, sicut & ego Chri-
 sti; imò in omnium animis
 CHRISTVM formaret, filioli
 quos iterum parturio donec
 formetur Christus in vobis.
 Nam in eo loquebatur Chri-
 stus, experimentum vultis e-
 ius qui loquitur in me Chri-
 stus;

2. Cor. 5.

1. Cor. 11.

Gal. 4.

2. Cor. 13

Gal. 2.

stus in eo impressis stigmatibus vigebat; in eo viuebat, operabatur, patiebatur, Viuo ego iam non ego, viuit verò in me Christus.

Verè enim ò Domine Iesu, amor ille tuus sanctissimus puritatis omnis, & sanctitatis artifex, fornax est ardentissima, quæ non excoquit & consumit solùm rubiginem veteris nostri hominis, sed colliquefactos nos, in nouam vitæ tuæ sanctissimæ formã transfundit.

F I N I S.

ORÁ.